

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. P.**

wobec którego postępowanie karne o czyn z art. 212 § 1 k.k. warunkowo
umorzono,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 15 kwietnia 2026 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 6 listopada 2025 r., sygn. akt II K 881/25,

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 492 § 1 k.p.k.
postępowanie karne wobec K. P. oskarżonego o czyn z art. 212 §
1 k.k. umarza, a kosztami procesu obciąża oskarżonego oraz
oskarżyciela prywatnego w zakresie przez nich poniesionym.**

Tomasz Artymiuk

Jarosław Matras

Jacek Błaszczyk

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2025 r., sygn. akt II K 881/25, Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył na okres próby jednego roku postępowanie karne przeciwko K. P. o czyn z art. 212 §1 k.k. Wskazany wyrok uprawomocnił się w dniu 14 listopada 2025 r., bez postępowania odwoławczego.

Kasację na niekorzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

„I. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 492 § 1 k.p.k., poprzez wydanie wobec K. P. oskarżonego o popełnienie czynu z art. 212 § 1 k.k., wyroku warunkowo umarzającego postępowanie pomimo, iż strony postępowania prywatnoscargowego pojednały się, co w myśl przywołanej normy prawnej obligowało Sąd do wydania postanowienia o umorzeniu postępowania, nie zaś wyroku warunkowo je umarzającego;

II. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 66 § 1 k.k., polegające na warunkowym umorzeniu postępowania karnego przeciwko K. P., pomimo braku określonej w tym przepisie przesłanki uprzedniej niekaralności sprawcy za przestępstwo umyślne, gdyż wymieniony oskarżony był już wcześniej karany za umyślne występki z art. 178a § 1 k.k. oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k.”

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w zakresie zarzutu rażącego naruszenia przepisu art. 492 § 1 k.p.k. jest zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiało jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Nie stał na przeszkodzie takiemu rozstrzygnięciu wadliwie postawiony zarzut w pkt II kasacji oraz niewłaściwie określony kierunek kasacji. Jeśli chodzi o zarzut w pkt II kasacji to trzeba wskazać, że stoi on w sprzeczności z istotą zarzutu pierwszego. Skarżący bowiem w pierwszym zarzucie kasacji trafnie wskazuje, że strony postępowania prywatnoscargowego pojednały się w trakcie posiedzenia pojednawczego, czego efektem mogła być tylko jedna decyzja

procesowa, wynikająca z art. 492 § 1 k.p.k., tj. umorzenie postępowania. W takim układzie formułowanie zarzutu w pkt II kasacji i wskazywanie, że wydanie – po pojednaniu się stron – wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne, w sytuacji, gdy oskarżony był uprzednio karany za umyślne występki, jest uchybieniem wtórnym. Inaczej rzecz komentując, skoro prawidłowo postępując sąd *meriti* powinien postanowieniem umorzyć postępowanie na podstawie art. 492 § 1 k.p.k. (zarzut pierwszy kasacji), to okoliczność, że zapadło inne rozstrzygnięcie niż objęte dyspozycją art. 492 § 1 k.p.k. i naruszało ono inne jeszcze przepisy prawa, nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Jest zatem oczywiste, że konieczne jest odniesienie się tylko do zarzutu pierwszego kasacji.

Analiza treści tego zarzutu, stanowiącego pierwotne uchybienie, którego dopuścił się sąd *meriti* rozpoznając tę sprawę, prowadzi do wniosku, że kasacja została wniesiona na korzyść K. P., skoro konsekwencją pojednania się stron postępowania prywatnoscargowego jest umorzenie postępowania, a nie warunkowe umorzenie postępowania karnego. Rację ma Prokurator Generalny, że doszło w tej sprawie do rażącego naruszenia art. 492 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Z akt sprawy wynika, że strony przedmiotowego postępowania zarówno oskarżony K. P., jak i oskarżyciel prywatny M. G. wraz ze swoim pełnomocnikiem na terminie posiedzenia pojednawczego w dniu 18 września 2025 r. zgodnie oświadczyły, że doszły do porozumienia (k. 31 akt). Oskarżony przyznał się do pomówienia pokrzywdzonego, wyraził gotowość przeproszenia oskarżyciela prywatnego oraz zapłaty na jego rzecz 5 000 złotych, jak również do wpłacenia takiej samej kwoty na rzecz wskazanej przez wymienionego organizacji charytatywnej Fundacja „[...]”. Strony jednocześnie zgodnie wniosły o odroczenie posiedzenia pojednawczego, celem przygotowania tekstu przeprosin oraz uiszczenia przez oskarżonego wynikających z porozumienia należności. Zobowiązanie to zrealizowano na dowód czego przedstawiono oświadczenie oskarżonego K. P. (k. 45), potwierdzenia zapłaty (k. 40 i 41) oraz tekst zawartej ugody. Rację ma zatem skarżący, że strony tego postępowania jeszcze na etapie postępowania pojednawczego pojednały się. Sąd *meriti* powinien tylko postanowieniem umorzyć postępowanie. Tymczasem zamiast tego, z rażącym naruszeniem art. 492 § 1 k.p.k., wydał w dniu 6 listopada 2025 r.

wyrok warunkowo umarzający postępowanie, choć przecież takiego orzeczenia nie mógł zgodnie z prawem w takim trybie wydać (k. 48-49).

Skoro zatem, strony tego postępowania pojednały się, konieczne stało się uchylene zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego.

Orzeczenie o kosztach postępowania wynika z treści art. 632 pkt 1 k.p.k.

Z tych powodów orzeczono jak w wyroku.

[J.J.]

[r.g.]

Tomasz Artymiuk

Jarosław Matras

Jacek Błaszczuk